

[Glistrup]

ge der er den fælles interesse i, at de bliver her, skal de selvfølgelig blive her, men de har naturligvis ikke fået tilsagt noget som helst om, at de kan være her til evig tid, lige så lidt som hr. Bernhard Baunsgaard, hvis han kontraherer med en gartner, der skal klare hans græsplæne, og så flytter i lejlighed og ikke har nogen græsplæne længere, skal blive ved med at betale til denne gartner. Så længe der er arbejde, skal de have deres penge, og det fik de, og når der ikke er arbejde mere, må de rejse hjem, hvor de hører til, og der er ingen grund til, at vi skulle have nogen særlige forpligtelser hverken på det skattemæssige, det skolemæssige eller noget som helst andet område, fordi vi så vores interesse i at beskæftige dem i sin tid, og fordi de så deres interesse i at blive beskæftiget hos os. Vi kan lige så godt tale karsk og brutalt ud om, hvad der er sandheden på dette område; der har været rigeligt hykleri i fremmedarbejderdebatten både her, i Hobro ret og andre steder, og det er der i hvert fald ingen grund til at vi skal fremture med; lad os sige, hvad der er sandheden.

Dette her er altså udformet, fordi man gerne vil være med til at sparke lidt til fremmedarbejderne. Det er faktisk det, der er sandheden om denne udformning af dette forslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal ikke gøre det meget langt, for jeg nærer ingen illusioner om, at hr. Glistrup og jeg nogen sinde bliver enige om, hvordan man skal behandle andre mennesker. Et menneske er efter min opfattelse ikke en maskine, som man kan tage i brug, når man har brug for den, og kassere og smide væk, når man ikke mere har udbytte af den. Sådan kan man ikke behandle andre mennesker; det gælder også mennesker i ansættelsesforhold. Et stort flertal, herunder de radikale, har i denne sal ustandselig sagt, at når et menneske har fået arbejde og baseret sin tilværelse på det, kan man ikke uden videre smide det ud. Vi har jo på adskillige punkter sikret, at disse mennesker har et rimeligt opsigelsesvarsel – der er regler for, hvordan man kan slippe af med dem, hvis man ikke har brug for dem – og det kan ikke være rimeligt at behandle mennesker som maskiner, heller ikke selv om det er fremmedarbejdere,

for de er efter min opfattelse mennesker lige så vel som dem, der er født i Danmark mere eller mindre tilfældigt.

Skatteministeren siger, at der er reelle forpligtelser, der skal indbetales. Ja men disse reelle forpligtelser kan godt stå for et forhold, som man af en eller anden særlig grund selv ønsker at fremme, og som man, hvis man ikke havde disse forsørgelseskontrakter til de fonds, man selv har oprettet, måtte betale skatten af fuldt ud. Det kan man altså slippe for her, og det er det, der ikke altid er særlig rimeligt.

Så sagde ministeren, at man ikke på den ene side klart kan tage afstand fra dette forslag og på den anden side erkende, at der er muligheder for misbrug. Jo minsandten kan man så! Man skal ikke for at begrænse ét misbrug indføre et værre misbrug, og det er efter min opfattelse klart et værre misbrug at diskriminere fremmedarbejderne på den måde, som det er sket her.

Jeg pegede på en mulighed, som jeg finder i overensstemmelse med dansk tænkesæt, nemlig at vi for hvert land fastsætter et beløb, der står i et rimeligt forhold til det formål, der ønskes, f.eks. at sikre en rimelig tilværelse for forældrene; dette skulle ikke være uoverkommeligt, eftersom antallet af lande i verden jo er begrænset. Dette beløb bør naturligvis ikke kunne blive så stort, at man i det pågældende land sikrer forældrene en luksustilværelse, en tilværelse, der klart ligger på et niveau, der ikke svarer til den tilværelse, fremmedarbejderen derefter har mulighed for her i landet. Det er en rimelig måde at gøre det på; derved kan vi bremse de misbrug, der finder sted. Efter min opfattelse og alle de oplysninger, jeg har fået om dette, er misbrugene ikke af overvældende størrelse, specielt ikke når man ser, hvilke muligheder danskere har opdaget for at bruge dansk skattelovgivning på kanten eller ud over kanten af det, der var tænkt.

Waldorff (VS):

Hr. Hagen Hagensen mente, at den danske arbejder kunne føle sig diskrimineret, når han kunne konstatere, at indvandrerer ved siden af ved samlebåndet havde et fradrag til en forsørgelseskontrakt, som danskeren ikke havde. Hr. Hagen Hagensen underbyggede dette med, at han havde hørt om tilfælde,